

РЕШЕНИЕ

№ 2240

гр. София, 11.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 18.02.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора ПАВЛОВ, като разгледа дело номер **9580** по описа за **2010** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

4

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. С. Д. против решение от 12.11.2010 г., постановено по НАХД № 10406/2010 г. на СРС, НК, 99 с-в. Със същото е потвърдено НП № 100623/01.09.2009 г. на началник АНД отдел „Пътна полиция” при Столичната дирекция на вътрешните работи, с което на касатора на основание чл. 179, ал. 3, т. 4 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лв. Решението не е обжалвано в частта му, с която е оставена без разглеждане жалбата срещу наказателното постановление, с което на касатора на основание чл. 185 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 10 лв. за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяването му в нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН и чл. 348, ал. 1, т. 2 вр.

ал. 3, т. 1 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Иска се да се отмени решението и потвърденото с него наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – С. – О. не взема становище по жалбата.

С. дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С. – град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал.1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение от 12.11.2010 г., постановено по НАХД № 10406/2010 г. на СРС, НК, 99 с-в. е потвърдено НП № 100623/01.09.2009 г. на началник АНД отдел „Пътна полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи, с което на касатора на основание чл. 179, ал. 3, т. 4 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лв.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 04.08.2009 г. В Б В - мл. автоконтрольор при 03 група КПП сектор ПП С., в присъствието на свидетеля С К Вучев е съставил АУАН № 100623 на касатора С. С. Д. за това, че на същата дата около 11:45 ч. в гр. С. на КПП В, при управление на лек автомобил „Сузуки” с №455Н400 на АМ „Т”, срещу КПП ”В” е осъществил състав на административно нарушение – управлявал е процесния автомобил без платена винетна такса КЗ за движение с допустима максимална маса, не повече от 3,5 т. по републиканската пътна мрежа. Въз основа на този акт е издадено обжалваното наказателно постановление, с което на касатора е било наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. Фактическата обстановка СРС е приел за установена въз основа на показанията на свидетеля В Б В – актосъставител и събраните писмени доказателства.

От правна страна СРС е приел, че касаторът след като не е имал залепен винетен стикер, нито е представил такъв е нарушил чл. 139, ал. 5 от ЗДвП. Приел е също, че издаденото наказателно постановление съдържа всички реквизити по чл. 57 от ЗАНН и е издадено от компетентен орган в кръга на правомощията му.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Съгласно чл. 179, ал. 3, т. 4 от ЗДвП водач, който управлява пътно превозно средство по републиканските пътища, за което не е заплатена съответната винетна такса по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата, или управлява пътно превозно средство, на което е залепен невалиден винетен стикер или винетен стикер с изтекъл срок, се наказва с глоба, както следва: при управление на пътно превозно средство за превоз на пътници с 8 или по-малко места с мястото на водача, пътни превозни средства, предназначени за превоз на товари, и/или пътни превозни средства, предназначени за превоз на пътници и товари, с технически допустима максимална маса не повече от 3,5 т. както и пътните превозни средства от тази група с повишена проходимост - 100 лв.

Въз основа на фактическа обстановка, която съдът намира за безспорно

установена, въпреки възражението на касатора в обратния смисъл, доколкото съвкупното обсъждане на доказателствата - редовно съставения АУАН и показанията на актосъставителя и другите приобщени писмени доказателства – направено от С районен съд, налага като единствено възможен, логичен и обоснован извода, че по категоричен и недвусмислен начин е установено извършване на конкретното нарушение, на посоченото място, в посочения час, именно от С. С. Д.. В тази връзка съдът е приложил разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП относно доказателствената сила на редовно съставените актове за установяване на административно нарушение. В тежест на жалбоподателя е да обори съдържащите се в акта за установяване на административно нарушение фактически констатации. В хода на съдебното производство, посредством ангажираните от него доказателства, С. С. Д. не е успял да обори посочените в акта за установяване на административно нарушение факти, че е управлявал пътно превозно средство без платена винетна такса КЗ за движение с допустима максимална маса, не повече от 3,5 т. по републиканската пътна мрежа. В тази връзка правилно първоинстанционният съд е възприел свидетелските показания на актосъставителя за непротиворечиви, за доказващи, че на посочената дата, в посоченото време, заради извършено нарушение – управление на пътно превозно средство без платена винетна такса КЗ по републиканската пътна мрежа, на водача му е съставен АУАН. Правилно първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касаторът е нарушил чл. 139, ал. 5 от ЗДвП. При съставянето на акта и наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на последното. Неоснователни са оплакванията, съдържащи се в касационната жалба – допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на наказателното постановление по смисъла на чл. 42, ал. 1, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, че при съставянето на АУАН и наказателното постановление е следвало да бъдат посочени законовите разпоредби, освен цифрово и със съответното словесно описание. В тази връзка съдът не намира, че процесното наказателно постановление страда от недостатъци и по-конкретно, че не са допуснати твърдените съществени нарушения на процесуалните правила по смисъла на чл. 42, ал. 1, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, тъй като както в АУАН, така и в наказателното постановление са посочени законовите разпоредби по начин, че да може наказаното лице да разбере в какво се обвинява. Освен това както в акта за установяване на административно нарушение, така и в наказателното постановление фактическата обстановка е подробно и недвусмислено описана, а и АУАН и наказателното постановление съдържат всички задължителни реквизити, изисквани по закон, за да може съответният акт да породи целените правни последици. Критерият за същественост по чл. 348, ал. 1, т. 2 вр. ал. 3, т. 1 от НПК на процесуалното нарушение е обстоятелството дали нарушението е от категорията на тези, допускането на които е ограничило правата на някоя от страните в процеса, в случая такова нарушаване не е налице.

Несъсъстоятелно е и другото възражение, което според касатора е самостоятелно основание за отмяна на решението на С районен съд и на потвърденото с него наказателно постановление, а именно съществено нарушение на процесуалните правила – необсъждане на всички доказателства, представени в съда, което прави обжалвания съдебен акт незаконосъобразен, постановен при липса на мотиви. От мотивите на съдебния акт, постановен от първоинстанционния съд се установява по категоричен начин, че съдът е обсъдил поотделно и в тяхната съвкупност всички събрани доказателства, изложил е аргументи кои от тях и защо кредитира и на кои не дава вяра, защо счита всяко от възраженията на С. С. Д. за неоснователно и недоказано. Следователно съдът е изложил подробни мотиви в съдебния си акт, поради което съдебното решение е мотивирано. Обстоятелството, че изводите, които съдът е направил въз основа на събраните по делото доказателства не кореспондира с очакванията на касатора не е липса на мотиви на съдебния акт и не представлява основание за неговата отмяна.

Въз основа на изложеното тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспорваното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, **АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, V-ти касационен състав**

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение, постановено по НАХД № 3104/2007 г. на СРС, НК, 99 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: